

[Niels Ravn.]

dette område går for vidt; jeg tænker bl. a. på bestemmelsen i § 9, stk. 2. Ministeren kan i henhold til en anden bemyndigelse i § 4 nedsætte et såkaldt plantenyhedsnævn, der skal have med registrering, efterprøvning og afprøvning af nye planter at gøre. Det er sikkert i sin orden, men når man nu får sådan et nævn, som oven i købet nedsættes af den højtærede minister selv efter en i loven givne bemyndigelse, er det næsten dobbeltkonfekt, at der står i § 9, stk. 2, at ministeren afgør eller lader nævnet bestemme, hvor prøvedyrkning skal foretages. Det må dog vist siges, at man her er gået lidt for vidt.

Jeg har ikke mange bemærkninger om det „sekundære“ lovforslag om de såkaldte mindreværdige plantenyheder. Det skyldes ganske enkelt, at det store lovforslag stort set er i overensstemmelse med en nylig i Paris undertegnet konvention mellem en række europæiske lande, så vidt jeg kan se udelukkende fællesmarkedslande, om en ensartet lovgivning på disse områder. Disse lande har imidlertid ønsket at tage alle plantenyheder med under denne lovgivning, uanset om de har det, man kalder nytteværdi, eller ej. Det har man ikke ønsket her i landet, og det er jeg enig i, og derfor har man altså fremsat det lille lovforslag, hvorefter man, om jeg så må sige, udskiller disse planter, som ikke har nogen nytteværdi, og som måske oven i købet kan vise sig at have en skadelig virkning, hvis og når de anvendes. Jeg finder det helt rimeligt, og derfor kan jeg også anbefale dette lille lovforslag.

De to lovforslag er i og for sig ret bemærkelsesværdige, idet de overhovedet ikke belaster statskassen med en øres udgift. Det er meget sjældent, at vi her i tinget beskæftiger os med lovforslag i den retning; det synes jeg der er grund til at pege på. Jeg kan tiltræde lovforslagenes formål og som sagt også tiltræde principperne om, at det ikke skal være staten, men dem, der udnytter de nye planter, der betaler for-

ædlerne for deres indsats til fælles bedste. Det vil være ønskeligt, om den højtærede minister og andre ministre i noget højere grad efterlevede disse regler.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale en både hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Aage Fogh: Jeg vil gerne begynde med at anbefale de foreliggende lovforslag. Det første og det største anbefaler jeg med stor glæde; det lille lovforslag har jeg i og for sig ikke meget tilovers for.

Det er allerede sagt af foregående talere, at det danske samfund og specielt danske jordbrugere skylder vore planteforædlere stor tak. Det kan jeg ganske tiltræde, og jeg er overordentlig tilfreds med, at vi nu får en lovgivning, der betinger, at disse planteforædlere kan høste direkte fordel af det arbejde, de har udført.

I det store og hele kan jeg tiltræde forslaget. Det er rigtigt, at vi i udvalget bør diskutere nogle af paragrafferne, men der er et par paragraffer, jeg gerne vil nævne allerede nu. Det er først § 4, som omtaler det nævn, der skal nedsættes. Vi er i en periode, hvor vi skal være forsigtige med administration. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede landbrugsminister, om det nu også er nødvendigt at nedsætte et nyt nævn. Vi har statens planteavlssudvalg, der vel omfatter praktisk talt al den sagkundskab, der findes; dér er repræsentanter for landboforeningerne, husmandsforeningerne og gartneriforeningerne, og der er repræsentanter for landbohøjskolen og Landhusholdningsselskabet. Dette udvalg har sit store kontor med dygtige kontorledere. Jeg spørger derfor den højtærede landbrugsminister, om der ikke er mulighed for, at administrationen af denne lov kan underlægges det udvalg, vi allerede har, idet jeg forudser, af hvis vi skal have et nyt udvalg nedsat, skal vi også have et dertil knyttet kontor og dermed administrationsomkostninger. Selv om staten ikke skal betale dem,